

A csésze peremére száradt

Édes jó füstjelzője
a feketének,
te keserű
holdban
mákot fürdető!

Menekül a fáradt szem,
sarkában már az inak remegése.

Ellenállhatatlan vagy,
hiába a csésze peremére száradt fanyar
salak
és a bekopogó hajnal.

Villogó cinizmussal őrzöd bölcsőjében
az álmot, és zaklatod bájoddal a hintaszék
emelkedését.

Betakar képtelenségével a *Carnevale*
díszes öltözete –
sötét megmaradás,
aranypor az arcokon.

Elnéptelenednek a formák,
a szimbólumok kézművesei céh nélkül
maradnak.

Tehetlenségük legbelső szobádat
ostromolja,
balták döngetik a trónterem vaskos
tölgyajtáját,
szinkópák, crescendók –
eltaláltatnak rendre a hangsúlyok,
rendre eltaláltatnak.

Befogadni lehet és rettegni,
vagy vágyani lehet és rettegni.

Jogarodat kígyóbőr borítja,
smaragdja zöld szem
éles villanása.

Krizmával kenegedett hullókoponyák.

Zavartságodban az ágyékod alatt,
a trón bársonyán őrzött
koronaékszerekhez dörgölőzöl.
Vonaglásod kokaincsíkok liturgiája –
totemállatok párviadala
tetoválásaidban.

Orgazmusnyi másvilágod mélyén
egy tölgy koronája alá sírsz magadnak
árnyékból országot.

Koman Zsombor: 1993-ban született Brassóban. Budapestén él. Verseit eddig a Helikon, a Székelyföld, a Szifonline és a Műút publikálta. Ez a második megjelenése a Kalligramban.